Жив собі колись селянин. І мав на обійсті коня та віслюка. Щоранку навантажував їх садовиною та городиною і їхав до міста торгувати.

Якось сердешний віслюк занедужав. Але господар того не помітив і нав'ючив його, як завжди. А віслюкові гіршало та гіршало, і врешті одного ранку дорогою до міста він геть знебувся.

— Поможи мені трохи,— просить віслюк коня,— не можу далі нести вантаж.

— Як же я тобі поможу?

— Візьми зо два кошики із моєї спини. А решту я сам подужаю нести.

— Ти що, здурів? — відповідає кінь.— Адже я й так нав'ючений.

— Я знаю, але ти дужчий за мене і не зморений хворобою. Візьми хоч один кошик.

— Ні, не візьму.

— Прошу, зроби мені таку ласку.

— Не сподівайся, нічого не вийде.

Зітхнув віслюк та й почвалав далі. Однак не витримав довго, спіткнувся й упав.

Господар ішов позаду, розмовляючи з сусідою. Побачивши віслюка долі, підбіг до нього, поскидав кошики й спробував підвести.

— Що тобі сталося, віслюче? — спитав співчутливо.

— Та хіба не бачиш, що він хворий? — сказав, підходячи, сусіда.

— Хворий? А я й не знав. Що ж тепер робити?

— Заведімо бідолаху до мого приятеля, він добре знається на худобі й неодмінно чимось зарадить. Он його подвір'я.

— Ходімо!

Підвели вони віслюка й подалися до обійстя сусіднього приятеля. Потім вернулися до коня, а він, забачивши господаря, хотів був рушати далі.

— Еге, стривай-но, друже мій! — гукнув господар.— Стій, не квапся, не покину ж я кошики посеред дороги. Треба повантажити їх на тебе — ти молодий і дужий. Коли трапляється в дорозі лихо, мусимо допомагати один одному, інакше не можна.

Господар заходився прилаштовувати коневі на спину кошики. Кінь шаленів з люті й розпачу та нарікав на долю.

— Ет, як не щастить, то вже не щастить! Не хотів я взяти у віслюка жодного кошика, а тепер мушу нести весь його вантаж, та ще й збрую.

А віслюк, лежачи на моріжку, очуняв трохи й, підвівши голову, мовив до коня такі слова:

— О жорстокий коню! Якби ти був допоміг мені, взявши трохи мого вантажу, то я дійшов би до міста. А так жорстокість твоя на тобі й окошилася!